BAZAR HEBDOMADAR

„CAZUL" TEAŞCĂ

Îmi asum responsabilitatea, deschis, să afirm — pentru a cîta oară?! — că îl simpatizez de mult pe antrenorul Constantin Teaşcă. Credeţi-mă, nu-i uşor să fac o asemenea precizare cînd locuieşti în Cluj, oraş de unde Constantin Teaşcă a plecat aşa cum a plecat. Nădăjduiesc că afirmaţia de mai sus nu mă va obliga să-mi schimb geamurile în fiecare săptămînă. Simpatizîndu-l pe C. Teaşcă nu înseamnă că ideile noastre sînt identice în materie de fotbal. El este — şi-l priveşte — pentru apărarea „în linie". Eu sînt pentru apărarea „la om". Tocmai de aceea îi dedic rîndurile de faţă. Şi le voi începe, transcriind un fragment dintr-o scrisoare pe care mi-a trimis-o recent: **„Nu am să vă mai răpesc timpul, dar după cum vedeţi nu mai sînt în Cluj! Şi nu de un „fir de iarbă" am fost aţiţat, aşa cum mi se prevedea.** (La revenirea lui C. Teaşcă la „U" Cluj, scrisesem un articol în care îmi exprimam speranţa că nu-şi va lua zborul lăsîndu-se aţiţat de iarba de pe gazonul clujean). **Ci de o adevărată conspiraţie prilejuită de mediocritatea înconjurătoare ce se vrea conducătoare atotpricepută. Cum bine ştiţi, pentru mine fotbalul (sportul) este o activitate culturală şi socială pătrunsă de tehnică, de ştiinţă, care se adaugă celorlalte activităţi cotidiene ce ajută omul în toate direcţiile, solicitîndu-i iniţiativa creatoare şi contribuind la formarea cetăţeanului conştient şi responsabil de care toată lumea are nevoie. Abilitatea, îndeminarea, atribute necesare în arenă, acolo unde se ciocnesc, se luptă jucătorii, au migrat pe stradă, în birouri la oameni cu funcţii ce le-au folosit cu intenţia să împiedice, să provoace... Şi au reuşit!".**

Sînt departe de a profesa naivitatea după care antrenorul Constantin Teaşcă ar fi un mieluşel. Nu, nici poveste! Dar dreptul său „la cuvînt" este egal cu al oricăruia dintre noi. Rîndurile pe care le-am citat, chiar dacă oarecum dure şi nepomenind nimic despre scăderile autorului lor, implică unele probleme asupra cărora trebuie să reflectăm. Spre mai binele fotbalului nostru.

Citez cîteva din problemele implicate din rîndurile lui C. Teaşcă.

Este adevărat că există numeroase cluburi de fotbal unde, săptămînal, antrenorii sînt sub presiune — deoarece se găsesc „responsabili pricepuţi" care să le sugereze alcătuirea formaţiei după criterii personale şi, după aceleaşi criterii, tactica de joc? Da, este adevărat. Am citit în presă, pe această temă, numeroase scrisori de protest ale antrenorilor. Este adevărat că între antrenorii federali au existat, şi există, adînci disensiuni, datorită cărora fotbalul nostru a suferit şi suferă profund, iar unul dintre permanenţii „tapi de bătaie" a fost Constantin Teaşcă? Este adevărat, am citit numeroase articole, pe această temă, apărute în presă. Este adevărat că antrenorul Constantin Teaşcă — atît în cadrul clubului Universitatea-Cluj, cît şi în cadrul selecţionatei — a purces la primeniri adînci, încercînd să dinamiteze ideea „senatorilor de drept", tentînd, deci, un experiment, dar neîngăduindu-i-se să-şi finiseze experimentul? Este adevărat. Este adevărat că Universitatea-Cluj are, acum, o formaţie tînără, cu un potenţial valoros şi, din rîndurile acestei formaţii, un jucător, cu care C. Teaşcă a lucrat mai bine de un an, a strălucit în acel meci egal din Anglia? Da, este adevărat. Este adevărat că, acum, cel puţin într-o anumită parte a presei sportive, cea care îl combătea focos pe C. Teaşcă, s-a încetăţenit formula „experimentul Wembley?" Da. Numai că, dacă vom gîndi cinstit şi corect pînă la capăt, vom vedea, că, deşi nu vorbeşte nimeni despre aceasta, „experimentul Wembley" are la bază multe dintre ideile lui C. Teaşcă. Dar nimeni nu se ostenească să-şi mai amintească acest lucru. Este adevărat că, într-un climat fotbalistic leşios şi arbitrar, e necesar un antrenor în permanentă efervescenţă, pătimaş chiar, mereu dornic de nou, un cerlat cu conservatorismul şi rutina? Da. Este C. Teaşcă un asemenea antrenor? Da, este.

Evident, medalia are reversul ei.

Antrenorul Constantin Teaşcă este foarte dificil, pătimaş uneori fără luciditate, uneori — tocmai el care neagă conservatorismul — ancorat într-o idee ce merită a fi părăsită.

Toate acestea sînt adevărate. Dar nu mai puţin adevărat este că, fără antrenorul Constantin Teaşcă în primele rînduri ale pregătirilor noastre fotbalistice, numai fotbalul nostru are de pierdut.

Cine nu-mi va da dreptate?

Al. CĂPRARIU

PRIMELE CONCURSURI, PRIMELE CONSTATĂRI

Sezonul 1969 s-a deschis duminică la Vălenii de Munte, unde s-a desfăşurat prima etapă din cadrul concursului republican de motocros. În legătură cu competiţia inaugurală am considerat util să stăm de vorbă cu tovarăşul G. Mormocea, secretarul federaţiei de specialitate. Din convorbirea avută am desprins următoarele.

Competiţia s-a desfăşurat pe un traseu mult îngreuiat din cauza ploii, care căzuse în tot cursul nopţii, ceea ce a supus pe concurenţi unui examen deosebit de greu. Peste 8.000 de spectatori (concursul a constituit un eveniment inedit pentru localnici) s-au înşiruit pe marginea traseului (un circuit de 1 500 m) cu o configuraţie adecvată unei astfel de probe.

Primele întreceri şi, firească, primele constatări. Organizatorii, asociaţia sportivă Locomotiva Ploieşti şi organele de resort din Văleni, s-au străduit să corespundă importantei sarcini avute şi au reuşit în bună măsură. În ce priveşte concurenţii de la categoria tineret, o bună parte dintre ei nu au reuşit să îndeplinească baremul cerut la antrenamentul oficial şi, deci, nu au fost admişi în concurs. Rezultă că antrenorii respectivi trebuie să acorde o mai mare grijă în pregătirea sportivilor cît şi a motoarelor.

Referindu-ne la sportivii fruntaşi, unii dintre ei au manifestat carenţe. De pildă, M. Dănescu şi P. Paxino au evoluat sub aşteptări, iar E. Seiler nu a fost admis la start pentru că i-a lipsit... echipamentul reglementar. Şi acest capitol va trebui discutat serios, întrucît e vorba de a se asigura obţinerea unui grad de pregătire necesar concursurilor de amploare la care vom participa în curînd...

La seniori Şt. Chiţu (Steaua) a ocupat primul loc totalizînd 9 puncte. Cu punctaj egal, Puiu Ovidiu (Steagul roşu Braşov), care a avut o comportare constantă, s-a clasat pe locul al doilea; au urmat în ordine Aurel Ionescu (Steaua), Traian Macarie (Metalul Bucureşti), acesta în revenire, şi Cr. Dovidş (Metalul Buc.) care însă a utilizat o motocicletă mai uzată. La juniori victoria a revenit lui T. Bălănoiu (Steaua), urmat de Marin Ion (Steaua) şi Liviu Ichim (Locomotiva Ploieşti).

C. M. DE HOCHEI PE GHEAŢĂ LA TELEVIZIUNE

În această săptămînă, amatorii de sport şi, în special, cei de hochei vor sta, poate mai mult ca niciodată, în faţa televizoarelor, pentru a urmări cele mai importante momente ale luptei pentru titlul mondial. Iată programul transmisiilor din aceste zile: **marţi**, ora 13: Cehoslovacia — Finlanda; **ora 21**: U.R.S.S. — Canada; **miercuri, ora 21**: Cehoslovacia — Suedia; **joi, ora 20**: Canada — S.U.A.; **vineri, ora 17**: Canada — Suedia; **ora 21**: U.R.S.S. — Cehoslovacia; **simbătă, ora 17**: Finlanda — S.U.A; **duminică, ora 13**: U.R.S.S. — S.U.A.; **ora 21**: Cehoslovacia — Canada.

ÎN PLUTON...

De ce numai 6 luni?

Ciclismul de şosea are o situaţie specială. El nu poate fi practicat decît atunci cînd condiţiile atmosferice permit o desfăşurare cît de cît normală curselor de fond. De aceea, o bună parte a anului alergătorii sînt obligaţi la repaus. Este o situaţie cu care — vrînd-nevrînd — trebuie să fim de acord. De aici însă şi pînă la a prelungi sine die perioada de inactivitate competiţională este o cale lungă pe care numai federaţia noastră de specialitate şi, după exemplul ei, comisiile locale de ciclism o pot parcurge cu uşurinţă şi dezinteres...

Practic, sezonul competiţional al curselor de fond începe, cu obişnuitele „curse de tatonare", cam la sfîrşitul lui martie — începutul lui aprilie. Activitatea se încheie, de cele mai multe ori, la începutul lunii septembrie. Deci, 5—6 luni pe an de activitate, 5—6 luni în care alergătorii trebuie să urce pe graficul formei sportive, să realizeze performanţe şi, apoi, să efectueze obişnuita coborîre. Fără îndoială, pe un spaţiu atît de mic nici cei mai mari antrenori — fie ei Sioli, Oubron, Seleşnev sau alţii, nici cei mai mari ciclişti din istoria sportului cu pedale — chiar dacă ar fi să-i numim pe Coppi, Bartali, Riviere, Anquetil, Merckx sau Gimondi nu vor putea să-şi etaleze cunoştinţele, talentul. Spaţiul de timp este mult prea mic, finalul sezonului găsindu-i pe alergători chiar în perioada cînd au reuşit să atingă forma sportivă maximă. Apoi, perioada de inactivitate inadmisibil de mare şterge — ca un neiertător burete — toate acumulările din sezonul precedent. Un ciclist care doreşte să realizeze performanţe de primă mărime nu-şi poate permite un repaus mai mare de 30 de zile, după care — în mod obligatoriu — are datoria să-şi reia pregătirea (gradată, începută cu perioada de ozonare, cu antrenamente individuale şi în colectiv), iar — după un timp relativ scurt — programul de competiţii. Nu există — într-o anumită perioadă — antrenament mai bun, mai eficient, mai folositor decît competiţia. Ea singură poate răspunde la toate capitolele pregătirii: tactic, fizic, tehnic. Întrecerea obişnuieşte ciclistul cu dificultăţile alergării în pluton, îl stimulează pentru un ritm mai rapid, îi dă posibilitatea să-şi perfecţioneze sprintul final.

Desigur, mulţi dintre tehnicienii noştri şi chiar dintre alergători cunosc această teorie. Se naşte însă întrebarea: **cum se poate realiza, în condiţiile noastre atmosferice, un astfel de program?** Fără îndoială, Bucureştii nu pot permite un amplu program competiţional pentru rutieri. Dar, sînt în ţara noastră localităţi care, în condiţiile unei ierni deosebit de aspre, cum a fost cea din acest an, au beneficiat, totuşi, de o climă foarte blîndă. În împrejurimile Reşiţei, ca să dau un singur exemplu, temperatura aerului se ridica la plus 15 grade Celsius atunci cînd la Bucureşti termometrul arăta multe grade minus. De ce să nu folosim aceste locuri cu climă adecvată pentru organizarea competiţiilor şi să privim cu calm şi nepăsare troienele din jurul Bucureştilor? De ce să încheiem activitatea competiţională într-o perioadă cînd vremea este încă foarte favorabilă (septembrie, octombrie şi o parte din noiembrie)? În mod firesc, lucrurile despre care vorbesc implică o serie de dificultăţi. Poate acesta este motivul pentru care federaţia şi comisiile locale stau liniştite. De ce, în fond, să-şi asume anumite riscuri, răspunderi, cînd iarna oferă un prilej atît de bun pentru a dormi lîngă focul molcom al sobei? Ciclismul nu poate progresa însă în aceste condiţii. Cea mai importantă dintre cerinţele sale este mărirea cuantumului de activitate competiţională şi Biroul F. R. Ciclism are datoria să-i tragă la răspundere pe cei care nu vor să-şi aducă contribuţia la realizarea ei.

Marin NICULESCU

Clasamente divizia A

MASCULIN

1. Dinamo	16	14	2	46:10	30
2. Steaua	16	14	2	44:10	30
3. Poli. Galaţi	15	11	4	35:20	26
4. Rapid	15	10	5	36:22	25
5. Tractorul Bv.	15	9	6	30:30	24
6. Viitorul Bacău	16	8	8	31:31	24
7. Poli. Timiş.	15	7	8	30:30	22
8. Farul	16	5	11	20:39	21
9. Petrolul	15	5	10	22:32	20
10. Celuloza Brăila	15	4	11	18:37	19
11. Poli. Cluj	15	3	12	14:41	18
12. Progresul	15	2	13	17:41	17

FEMININ

1. Rapid	16	14	2	46: 8	30
2. Dinamo	15	14	1	43: 8	29
3. Penicilina Iaşi	15	13	2	43:10	28
4. Farul	15	10	5	32:22	25
5. C.S.M. Sibiu	15	9	6	33:25	24
6. Univ. Timiş.	15	7	8	23:35	23
7. C.P.B.	15	6	9	24:30	21
8. Medicina Buc.	15	6	9	27:36	21
9. I.E.F.S.	15	4	11	17:36	19
10. „U" Cluj	16	3	13	20:41	19
11. Ceahlăul P. Neamţ	15	3	12	15:40	18
12. Univ. Craiova	15	2	13	10:42	17

REZULTATE DIN DIVIZIA B

MASCULIN, seria I: Pedagogic Tg. Mureş — Minerul Baia Mare 2—3, Ind. sîrmei C. Turzii — Metalul Hunedoara 3—1, C.F.R. Cluj — A.S.A. Sibiu 3—0, C.F.R. Timişoara — Universitatea Timişoara 3—2, Voinţa Baia Mare — Gloria Arad 3—1, Alumina Oradea — Cooperatorul Ş. Silvaniei 3—1; seria a II-a: Universitatea Bucureşti — I.E.F.S. 0—3, Medicina Bucureşti — Politehnica Braşov 3—2, Construcţii Bucureşti — Progresul Suceava 2—3, Vagonul Ploieşti — Semănătoarea Bucureşti 3—1, Politehnica Iaşi — Electroputere Craiova 3—1, Universitatea Craiova — Ştiinţa Petroşeni 3—1.

FEMININ, seria I: Corvinul Deva — Politehnica Braşov 3—1, Medicina Cluj — Drapelul roşu Sibiu 3—1, Tricotajul Braşov — Sănătatea Arad 3—1; seria a II-a: Progresul Bucureşti — Flacăra roşie Bucureşti 3—1, Viitorul Bucureşti — Progresul Rm. Sărat 3—0, Politehnica Galaţi — Constructorul Bucureşti 3—2, Universitatea Iaşi — A.S.E. Bucureşti 3—2.

Time-out pentru Dinamo. Dinamoviştii, foarte receptivi la sfaturile antrenorului Dan Niculescu, vor dovedi în continuare că minutul de odihnă le-a fost util

Foto: A. NEAGU

PE MARGINEA DERBIULUI DINAMO-STEAUA

SPECIALIŞTII AU CUVÎNTUL...

Recentul derbi DINAMO — STEAUA şi învăţămintele sale continuă să preocupe pe majoritatea specialiştilor din domeniul baschetului. Cu atît mai mult, cu cît cele două echipe fruntaşe furnizează, ca de obicei, majoritatea componenţilor lotului naţional, care are în faţa sa un bogat sezon competiţional.

Care au fost atuurile dinamoviştilor (aflaţi acum la un singur pas — turneul final — de titlu) în partida de simbătă? De ce a pierdut din nou Steaua? Să dăm cuvîntul specialiştilor.

Prof. ALEXANDRU POPESCU — antrenor al lotului naţional: „În primul rînd vreau să remarc deplina sportivitate care a călăuzit întrecerea de la un capăt la altul. Iată, deci, cum aceşti jucători atît de capricioşi se pot concentra la maximum asupra unui meci (arbitrajul foarte curajos şi competent nu le-a mai creat nici o problemă) etalîndu-şi cunoştinţele şi întreaga capacitate tehnico-tactică în spiritul celui mai perfect fair-play.

Dinamo a meritat victoria pentru că a dovedit multă maturitate. Apărarea ei în vizibil progres a jucat un rol hotărîtor. Iar Albu şi Diaconescu au renunţat de data aceasta la „numerele personale" în favoarea jocului colectiv. Învingătorii au ştiut să-şi pună în valoare superioritatea lor sub panou, unde Novac — bine servit — s-a dovedit imbatabil. Totodată, am fost surprins de modul în care Steaua a abordat finalul meciului. Cred că în situaţia din ultimele minute, o încercare de presing ar fi fost absolut necesară".

Prof. CONSTANTIN DIRJAN — antrenor federal pentru tineret: „Dinamo a învins pentru că a ştiut să tempereze la timp un adversar furios, pentru ca apoi să impună jocului cel mai convenabil ritm. Clarviziunea lui Albu în dirijarea majorităţii acţiunilor, capacitatea de stăpînire a lui Diaconescu, canalizată spre un joc cît mai eficace, sau prestanţa lui Novac în lupta la panou au fost tot atîtea puternice atuuri favorabile învingătorilor. În partea opusă — Tarău, cu un complex de inferioritate nejustificat faţă de vizaviul său, Nosievici, avînd drumul obişnuitelor sale pătrunderi de cele mai multe ori barat, şi Iecheli destul de şters (dar inexplicabil uitat pe bancă de către antrenor în repriza secundă) n-au putut realiza mai mult".

CLASAMENTUL LA ZI

1. Din. Buc.	21	20	1	1740-1453	41
2. Steaua Buc.	21	17	4	1769-1414	38
3. Poli. Buc.	21	14	7	1467-1397	35
4. Rapid Buc.	21	12	9	1569-1538	33
5. „U" Cluj	21	11	10	1466-1428	32
6. „U" Tim.	21	10	11	1534-1484	31
7. I.E.F.S.	21	9	12	1329-1383	30
8. Poli. Gl.	21	9	12	1477-1533	30
9. I.C.H.F.	21	8	13	1434-1474	29
10. Poli. Bv.	21	7	14	1380-1497	28
11. Farul C-ţa.	21	7	24	1275-1414	28
12. Poli. Iaşi	21	2	19	1321-1746	23

Programul ultimei etape (22—23 martie): **I.E.F.S. — Steaua; Dinamo — I.C.H.F.; Rapid — Politehnica Buc.; Universitatea Cluj — Farul Constanţa; Politehnica Galaţi — Politehnica Iaşi; Politehnica Braşov — Universitatea Timişoara.**

MECIUL DINAMO — STEAUA IN CIFRE ŞI PROCENTAJE

DINAMO: 14/9 la aruncări libere (64%); 27/14 la aruncări de la semidistanţă şi distanţă (51%); 24/16 la aruncări de sub panou (66%); 23 de recuperări în apărare şi 5 în atac; 6 pase greşite — 6 greşeli de tehnică — procentaj de greşeli 17%.

STEAUA: 10/9 la aruncări libere (90%); 37/15 la aruncări de la semidistanţă şi distanţă (40%); 18/11 la aruncări de sub panou (61%); 17 recuperări în apărare şi 6 în atac; 3 pase greşite — 6 greşeli de tehnică — procentaj de greşeli 13%.

ECHIPA SĂPTĂMÎNII

NOVAC — NOSIEVICI — DIACONESCU — DEMIAN — V. POPA

DIN COLŢUL RINGULUI

PERFORMANŢA ESTE EXPRESIA PREGĂTIRII

Un alt eveniment pugilistic ne va reţine atenţia în această săptămînă. Este vorba de întrecerile din cadrul etapei de zone a campionatului naţional de box.

Cu mici modificări în regulamentul de organizare, campionatul naţional s-a desfăşurat timp de aproape 21 de ani cam după aceeaşi formulă.

De-a lungul anilor am avut — din păcate — numeroase cazuri cînd s-au întîlnit, pe ringul campionatelor, adversari cu o prea mare diferenţă de clasă şi pregătire sportivă. Şi în aceste cazuri n-a avut de suferit numai spectacolul sportiv. Credem că ele s-au datorat, în general, unor motive care au o geneză mult mai profundă decît regulamentul sau organizarea. Ele s-ar localiza în însuşi sistemul nostru competiţional la box, în concepţia despre întrecere şi spectacol sportiv. Fiecare vrea să cucerească victorii, titluri, performanţe — cît mai repede şi mai ales — cît mai multe. E un lucru — s-ar părea firesc — meritoriu. Dar nu trebuie să se uite nici un moment că această colecţionare de titluri şi medalii trebuie să fie încoronarea unor calităţi şi posibilităţi, unor cunoştinţe şi iniţiative creatoare acumulate şi perfecţionate în urma unei munci îndelungate şi pricepute. Performanţele întîmplătoare sînt aproape de neconceput în actualul stadiu de dezvoltare a pregătirii sportive. De aceea, nu performanţa în sine trebuie să stea în atenţia activiştilor, antrenorilor şi sportivilor, ci în special pregătirea. Dacă această pregătire este priceput condusă, construită şi efectuată după reguli metodice şi experienţă profundă, ea aduce cu sine performanţe. Cu alte cuvinte, **performanţa este expresia pregătirii.**

Vreau să subliniez două lucruri. Primul ar fi că actualul sistem de desfăşurare a campionatelor republicane la box ridică multe, chiar prea multe, semne de întrebare. Tot mai des se ridică voci pentru modificarea lui. În paginile ziarelor şi revistelor au şi apărut propuneri de îmbunătăţire. Vol mai adăuga unele păreri cu o ocazie viitoare. Dar cel mai important lucru ar fi ca F.R. Box să ia în considerare aceste fapte, să analizeze şi să treacă la măsuri de îmbunătăţire. Mi-aş permite să reamintesc însă că aceste măsuri trebuie să fie profunde, căutînd să cuprindă în sfera lor întregul ansamblu al sistemului competiţional, cu toate faţetele lui.

Al doilea lucru, care se referă la probleme directe şi imediate, ar fi aspectul pregătirii şi prezentării la zonele campionatului. Şi anul acesta întrecerile se vor desfăşura în diferite oraşe cu tradiţie mai bogată în box. Este necesar ca organizatorii să transforme reuniunile în adevărate evenimente sportive. Popularizarea şi fastul întrecerilor credem că trebuie să preocupe în cea mai mare măsură forurile competente. Iar antrenorii şi sportivii vor trebui să înţeleagă, o dată mai mult, că dacă performanţa contează deosebit, apoi nici participarea la un nivel cît mai bun nu este de neglijat. Ei trebuie să-şi dovedească posibilităţile şi priceperea prin evoluţii cît mai promiţătoare, de un nivel spectacular cît mai înalt, care să ateste iscusinţa şi pregătirea metodică, experienţa şi imaginaţia creatoare. Credem că pe toţi factorii de răspundere ar trebui să-i intereseze evoluţia pe ring, chiar dacă ea nu va duce la rezultate imediate, convinşi fiind că performanţele nu vor întîrzia.

Eustaţiu MARGARIT
maestru al sportului

START ÎN ACTIVITATEA DE CARTING

Micii automobilişti bucureşteni sînt mai harnici decît automobiliştii... mari. Duminică dimineaţă, ei au participat la primul concurs de carting al anului, organizat în piaţa din vecinătatea Consiliului popular al sectorului 8 (Bulevardul Banu Manta). La volanul unor carturi cu motoare Metrom (68 cmc), construite de tinerii competitori înşişi, s-au întîlnit două echipe de piloţi, una de la cercul de automobilism „Ascalin" de la Liceul Ion Neculce şi alta de la Palatul pionierilor. Orice competiţie trebuie să dea la iveală un învingător. Duminică a fost o excepţie: meciul „Ascalin" — Palatul pionierilor s-a terminat la egalitate, cîştigător fiind declarat cartingul, acest sport atît de atrăgător pentru tineret.

În luna martie
PARADA VEDETELOR GASTRONOMICE

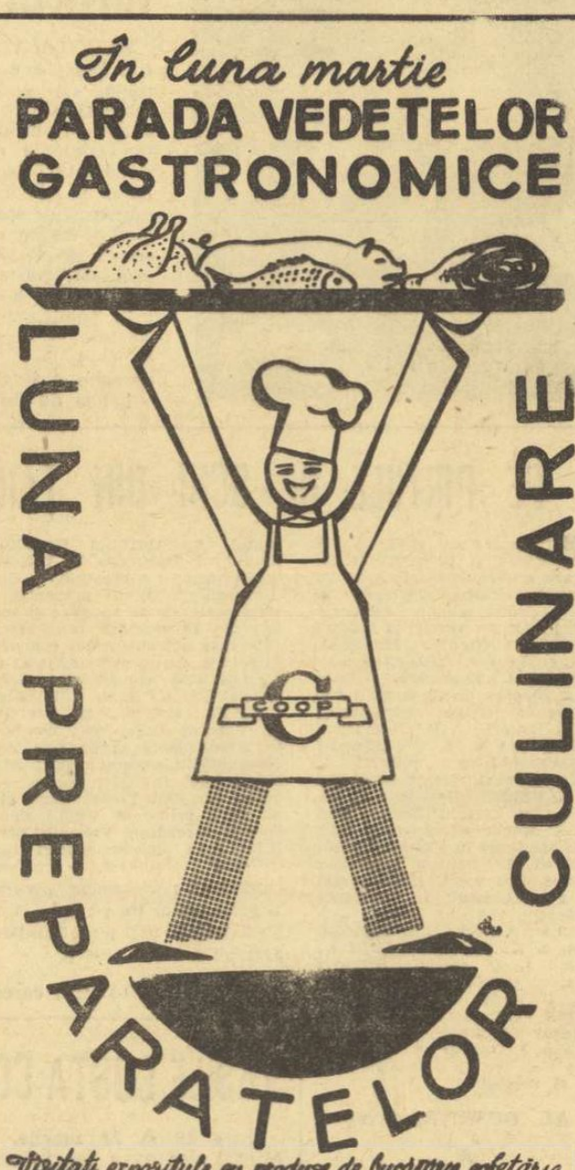

LUNA PREPARATELOR CULINARE

Vizitaţi expoziţiile cu produse de bucătărie, cofetărie şi peisere organizate de unităţile cooperaţiei de consum

(Urmare din pag. 1)

Prioritate atletismului!

şeşte vîrsta junioratului — atletul părăseşte Ş.S.A. Şcoala, profesorii ei trebuie să se îngrijească de viitorul sportiv al foştilor lor elevi? Sînt statornicite relaţii între profesorii şcolii şi antrenorii cluburilor cu secţii de atletism?

R. Sportivii sînt sfătuiţi să-şi urmeze pregătirea la cluburi. Anul acesta, unul dintre atleţii noştri a trecut la C.A.U., altul la Steaua. Unii dintre profesorii noştri sînt şi antrenori la diferite cluburi şi continuă să-şi pregătească sportivii deveniţi seniori, iar alţi profesori fac acelaşi lucru în mod voluntar. Este cazul prof. Tr. Nicolau — care-l pregăteşte voluntar pe Gligor de la Steaua, al prof. T. Ionescu — cu N. Gagea de la C.A.U., al prof. C. Spiridon — cu Costache de la Dinamo, al prof. Eveline Tudorache — cu Hidişanu de la C.A.U. şi al altora. Acordăm grijă permanentă pentru crearea unor cît mai bune relaţii între profesorii noştri şi antrenorii de la cluburi. În momentul de faţă încercăm să tipărim nişte fişe tip în care să înserăm toate datele sportivului, evoluţia lui, principalele calităţi, precum şi carenţele, fişe care să-i însoţească pe atleţi la noile lor cluburi.

I. Activitatea profesorilor de educaţie fizică este judecată prin prisma unui barem de punctaj (grupa de performanţă) şi a numărului de începători pe care îi au în pregătire. Pe această bază sînt afectate şi orele din program. Socotiţi că este suficient de bine înţeleasă raţiunea care a stat la baza acestei hotăriri, că punerea ei în practică nu aduce unele prejudicii procesului instructiv-educativ? Şi, în concordanţă cu aceasta, credeţi că sistemul de recompensare a antrenorilor şi profesorilor care depistează şi pregătesc, pînă la un anumit nivel, sportivul este echitabil?

R. Normarea este judicios îndeplinită cu uşurinţă baremul de 180 p. Problema dificultăţilor născute din acest sistem v-a fost cu siguranţă ridicată de leneşi. Numai aceştia se feresc de un sistem clar de judecare a muncii.

Sînt de acord cu recompensarea antrenorilor care descoperă talente şi le pregătesc cu seriozitate un anumit timp. Ştiu însă că se face acest lucru. Nu sînt însă de acord cu faptul că în momentul cînd un sportiv realizează o performanţă de răsunet se găsesc o droaie de antrenori care-şi revendică paternitatea. Din ceea ce cunosc vă pot spune că de multe ori unii dintre aceşti aşa-zişi părinţi ai sportivului şi-au renegat „copilul" ca lipsit de talent. Cînd un alt antrenor a reuşit să-l aducă la nivel de performanţă îşi aminteşte şi antrenorul în cauză că sportivul a trecut cîndva pe la el. Uită însă în ce condiţii...

I. Iubitorii atletismului cer PRIORITATE pentru acest sport al sporturilor. Cum vedeţi, într-un viitor apropiat, realizarea acestui deziderat pe toate planurile — bază materială, selecţie preferenţială, sistem competiţional?

R. Cel care nu trece prin atletism nu poate să devină un sportiv complet în nici o disciplină. Locul atletismului este bine definit în programa şcolară. Sînt însă mulţi profesori de educaţie fizică care nu o respectă. Se invocă motivul lipsei bazei materiale. Se cunoaşte însă că este mai uşor să amenajezi sectoare pentru atletism decît terenuri pentru jocuri.

Ar fi, fără îndoială, excelent dacă toţi factorii şi-ar îndrepta atenţia spre atletism şi i-ar crea prioritate. Dar, referindu-mă la şcoala noastră, anul acesta — de pildă — nu vom putea organiza taberele de primăvară din lipsă de fonduri, deşi aceste tabere şi-au dovedit, în anii trecuţi, marea lor utilitate. Poate că îndreptîndu-ne atenţia mai mult spre generaţiile tinere de atleţi vom reuşi să creăm pentru atletism un teren favorabil în viitor. Mă gîndesc la răspîndirea lui generală, care să asigure o dezvoltare fizică optimă tineretului, precum şi la crearea unei puternice baze de masă pentru atletismul de performanţă.

I. Juniorii au în decursul anului obiective competiţionale. Ei participă la campionatele naţionale (de juniori, şcolare), luptă pentru realizarea recordurilor. Se întîmplă însă ca aceste obiective să devină un scop în sine. Credeţi că o astfel de optică împietează asupra evoluţiei ulterioare a sportivului şi asupra atletismului nostru în general?

R. Nu consider că forţarea juniorului pentru realizarea recordurilor şi cîştigarea titlurilor stopează evoluţia sa ulterioară. Aceste obiective sînt necesare. Aş propune însă ca recordurile să fie omologate numai în condiţiile unor competiţii oficiale. Dificultăţile în evoluţia sportivului se nasc din diferenţa structurală existentă între metodica de pregătire a juniorului şi cea a seniorului. Neconcordanţa din perioada de trecere de la o metodică la alta generează rezultate negative.

În numărul de joi al ziarului nostru vom publica răspunsurile date la cele 5 întrebări de prof. NICOLAE MARAŞESCU — antrenor federal la atletism.